

1613 – Amaseo, Pausaniae accurata graeciae descriptio

Romulo Amaseo, 1489-1552

- 1613 Pausaniae accurata graeciae descriptio, qua lector ceu manu per eam regionem circumducitur a Guilielmo Xylandro Augustano diligenter recognita & ab innumeris mendis repurgata. Accesserunt annotationes, quae a G. Xylandro paulo ante obitum inchoatae, nuncvero a Frid. Sylb. continuatae, magnaq; accessione locupletatae, non exiguum ad genuinam Pausaniae lectionem momentum afferunt. Addita etiam doctissima Romuli Amasaei versio, antehac quidem seorsum excusa, nunc autem Graeco textui e regione accommodata, quaeq; & ipsa plurimis a mendis vindicata, brevibusque notatiunculis illustrata est. Appendice quoque aucta haec Pausaniae & allis, quae sexta abhinc pagina prolixius recensentur. Hanoviae: Wecheliani, apud haeredes Claudii Marnii, pp. [unpag], 1-899, indices - (State Library, Vienna)

Note by Amaseo to Pausanias, Liber IX. 32

Latin text of Hanoviae [Hanau], 1613

[1613: 572]

vidi etiam Aethiopicos tauros, quos ex re ipsa Rhinocerotas nominant, quod illis ex nare extrema cornu prominet: & paulo superius alterum, non sunt magnum: in capite nullum prorsus habent. Praeterea & Paemios tauros spectavi, hirtio corpore cum omni ex parte, tum praecipue pectoribus & mentis, nec minus Indicos camelos: eodem prope quo pardi sunt color.

Ex Libris Degraisille

Cl. 193

ΠΑΥΣΑΝΙΟΥ
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΠΕΡΙ ΗΓΗΣΙΣ,

HOC EST,

PAUSANIAE ACCURATA
GRÆCIAE DESCRIPTIO, QVA
LECTOR CEV MANV PER EAM
REGIONEM CIRCUMDV-
citur:

A

G V I L I E L M O X Y L A N D R O A V G V S T A N O D I L I G E N -
ter recognita, & ab innumeris mendis repurgata.

Accesserunt ANNOTATIONES, quæ à G. XYLANDRO paulo ante obitum in-
choatæ, nunc verò à FRID. SYLB. continuatæ, magnaq; accessione locuple-
tatæ, non exiguum ad genuinam Pausaniæ lectionem momentum afferunt.

*Addita etiam doctissima ROMVLI AMASÆI versio, antehac quidem seorsum excusa, nunc
autem Græco textui è regione accommodata, quæq; & ipsa plurimis à mendis vindicata, bre-
uibusque notatiunculis illustrata est.*

Appendice quoque aucta est hæc Pausaniæ ~~descriptio~~, & aliis, quæ sexta abhinc pagina proli-
xius recensentur.

Cum tribus rerum & verborum INDICIBVS amplissimis.

Degraisille

H A N O V I Æ,
Typis Wecheliani, apud hæredes Claudii Marnii,

M. DC. XIII.

Alexandrie

1645

θύνη μὲν τῆ Ἀρτέμιδι ὅτι ἑκάστος εἶχε, θύλακα
 τε ἱεῖρα καὶ θύρα ὁμοίως. καὶ ἀπ' αὐτῶν ὄρε-
 μεῖναι καὶ εἰς Αὐλίδι πάλυτα καὶ ἱεῖρα εἶ) δόκι-
 μα. Δείκνυται ὅτι καὶ ἡ πηγὴ παρ' ἡν πλά-
 τανος ἐπέφυκε, καὶ ἐπὶ λόφῳ πλησίον τῆς Ἀ-
 γαμέμνονος σκηπῆς, ἕδος χαλκῶν. Φοινίκες δὲ
 παρὰ τῆ ἱερῶν πεφύκασιν, οὐκ ἐς ἀπὸν ἐδά-
 διμον παρεχόμενοι καρπὸν ὡς ἄλλοι εἰς τῆ Πα-
 λαίστιη, τῆ δ' εἰς Ἴωνία τῆς φοινίκων καρπὸν
 πεπορωότερον. Ἀγροποιὶ δ' εἰς τῆ Αὐλίδι οἰ-
 κῶσι ἔ πολλοί, γῆς δὲ εἰσιν ἔπι καραμῆς. Νέ-
 μονται δ' Ἰταναγροί (αὐτῶν τὴν τὴν χεῖρα καὶ
 ὄσον παρὰ Μυκαλησῶν εἰσι καὶ Ἄρμα. Ἔστι δὲ
 ἡ Ἰταναγροῦ ἐπὶ θαλάσῃ καλεῖσθαι Δη-
 λιον, εἰ δ' αὐτὰ καὶ Ἀρτέμιδος καὶ Ἀθητῆς ἐστὶν
 ἀγάλματῶ. Ἰταναγροὶ δ' οἰκιστῆσιν Πό-
 μανδροῦ γυναικὸς λέγουσι Χαίρησιλεω παῖδα
 τῆ Ἰασίς τῆ Ἐλευθέρου τῆσιν δ' Ἀπόλλω-
 νός τε καὶ Αἰθύρας εἶ) τῆ Ποσειδῶνος. Πό-
 μανδροῦ δ' γυναικὸς φασὶν ἀγαθῆς Ἰτανα-
 γραῦς γατρία Αἰόλα. Κορίνη δὲ ἐστὶν ἐς αὐ-
 τῶν πεπορωότερα Ἀσπιδῶν παῖδα εἶ). Ταύ-
 της τῆ βίῃ παρελθούσης ἐπὶ μακρότατον, τῆς
 παλαιῆς φασὶν ἀφελόντας τὸ ὄνομα, τὴν τε
 γυναικᾶ αὐτῶν καλεῖν Γραῖδα, καὶ αἰαχέρον
 ἡ πόλιν ἀγαθῆν τε τὸ ὄνομα ἐς ὅσον τὸν εἶος
 καὶ Ὀμηρον εἰς κατὰ λόγον ποιῆσαι

Θεῶσιν, Γραῖαί τε καὶ Ἰρὺχρον Μυ-
 καλησῶν.

Χεῖρα δ' ὕστερον τὸ ὄνομα τὸ ἀρχαῖον ἀνεσῶ-
 σατ. Ἔστι καὶ Ὀρείωνος μῆμα εἰς Ἰταναγροῦ, καὶ
 ὄρος Κηρύκιον εἶνα Ἐρμῆν τελεθῶναι λέγου-
 σιν. Πολύστον τε ὄνομα ζῶντων χερσῶν, εἰς αὐ-
 τῶν Ἀπλάτα καλεῖσθαι πολλοὺς ἀρχαῖον τὰ
 τῆσιν γυναικῶν καὶ τῶν ἑσθῆν. πεπορωότερα δὲ
 καὶ Ὀμηρον παρὰ τῶν Ἀπλάτων.

Ἀπλάτωνος γυναικὸς Ὀλοόφρονος, ὅσπερ θα-
 λάσσης

Γάσσης βένθεα οἶδεν, ἔχθ' δὲ τὴν κίονας αὐ-
 τῆς

Μακρῆς, αἰγαῖδόν τε καὶ ἑσθῆν ἀμφὶς ὅσπερ
 ἔχουσι.

Ἐν δὲ τῆ Διονύσου τῆσιν ἱεῶν μὲν καὶ τῶ ἀ-
 γαλματῶν, λίθου τὸν ὄν Παρίου καὶ ἔργον
 Καλαμίδος. Θαῦμα δὲ παρέχεται ἐπιμύθησον
 ὁ Τεῖτων. ὁ μὲν δὲ σιμνότερος ἐς αὐτὸν λόγος
 τῆς γυναικῆς φασὶν εἶς Ἰταναγροῦ πρώτης

maestasse statim eos Dianæ, quascunque
 vel fœminas vel mares habuit quisque
 in promptu hostias : mansisse dehinc ri-
 tum, ut quavis hostia Aulide litari pos-
 sit. Ostenditur etiam fons ad quem pla-
 tanus enata est: & in terræ verruca, pro-
 pe Agamemnonis tabernaculum, æ-
 necum limen : palmæ vero ante ædem
 surgunt, fructum ferentes, qui non est
 omnino suavis edentibus, ut palmulæ
 ex Palæstina; mitiorem tamen his quæ
 in Ionia leguntur. Homines non sane
 multi Aulidem incolunt; & ii omnes fi-
 gulinam exercent. Agrum istum colunt
 Tanagræi; & tota Mycalessi atq; Har-
 matos vicinia. In Tanagrorum finibus
 ad mare, est quod Delium vocatur. In
 eo sunt Dianæ & Latonæ signa. Vr-
 bis suæ primordia Tanagræi Pœman-
 dro Chæresilai filio, Iasii nepoti, Eleu-
 theris pronepoti, accepta referunt: &
 Eletherem quidem ex Apolline & Æ-
 thusa Neptuni filia genitū dicunt: Pœ-
 mandum ipsum in matrimonio habuisse
 Tanagram Æoli filiam; cum tamen
 Corinna versibus mandarit, Asopi il-
 lam fuisse. hanc eo ætatis viuendo pro-
 cessisse, ut mutato nomine, à proximis
 vicinis Græca (id est anus) fuerit appella-
 ta: quod nomen vrbi etiam inditum,
 eousq; permansisse, ut Homerus, quo
 loco Græcorum populos recenset, hoc
 utatur versu:

*Thespiæ, Græcæ, & latæ arvis Myca-
 lessum.*

Sed interiecto dein tempore pristinum
 nomen recepit: Est etiam Tanagræ O-
 rionis monumentū, & Cerycius thons;
 in quo editum in lucem Mercurium
 tradunt. Poloson præterea, qui dicitur;
 vicus. In eo Atlantem consedissee ferunt;
 & quæ sub terra sunt, & res cœlestes
 exacta nimis diligentia inuestigantem.
 Quod ab Homero etiam dictum no-
 runt:

*Filiæ magnanimi Atlantis, qui carula
 ponti;*

*Qui calam ac terras prospectat, quisq;
 colamnis*

*Proceris gemini dirimit confinia iou-
 di.*

Est in Liberi Pattis æde dignum quod
 spectetur simulacrū ex Pario marmo-
 re, Calamidis opus. Admirationem in-
 uentibus maiorem Triton affert, de
 quo dignitatis est quidam plenior ser-
 mo: Tanagrorū primarias matronas,

arcanis Liberi Parris sacris initiatas, ad mare, quo expiationis causa lauarent, descendisse: in eas natantes Tritonem impetum fecisse: implorantibus numinis opem, Bacchum praestò fuisse, & ab eo pugna Tritonem superatum. Alter vero est sermo, non ille quidem superiori par dignitate, sed à fide hominum minus abhorrens: Quaeunque ad mare agerentur pecora, ex insidiis Tritonem adoriri, & rapere: inuadere etiam leuiora nauigia solitum. Tandem Tanagraei vini craterem exponunt: ad eum cum accurrisset Triton odore allectus, potum, & somno correptum, de litoris tumulo praecipitem collapsum; *μοκ* à Tanagrae homine bipenni caput ei à ceruice abscissum: eo factū vt *ε* nunc sine capite cernatur. quoniam vero *ε* cum temulentum videret, à Baccho occisum crediderunt. Vidi ego & alium Tritonem inter Romanorum spectacula caetera; sed hoc, qui apud Tanagraos est, magnitudine certe inferiorem. Hanc praeseferunt Tritones figuram: Capitis coma persimilis est palustri apio, tum colore, tum quod capillum omnino nullum ab aliis possis discernere: reliquum corpus squama inhorrescit minuta, sed eadem prope qua *α* lima est duritia: branchias infra aures habent, nares hominis, ritum oris latiore, & pantherae dentes: oculi glauci mihi esse visi sunt: manus etiam illis sunt, digitiq; & ungues ea forma qua superiores conchyliorum testae: pinnulae sub ventre & pectore pro pedibus, vti delphinis. Vidi etiam Aethiopicos tauros, quos ex re ipsa Rhinocerotas nominant, quod illis è nare extrema cornu prominere; & paulo superius alterum, non sane magnum: in capite nullum profus habent. Praeterca & Paeonios tauros spectavi, hirta corpore cum omni ex parte, tum praecipue pectoribus & mentis. nec minus Indicos camelos; eodem prope quo par di sunt colore. Est etiam fera quam Alcen dicunt, media quadam inter ceruum & camelū specie: gignitur in terra Gallia: belluarum hanc vnam nequeunt homines aut inuestigare, aut prauidere: sed alias indagantibus feras, hanc non consulo, sed fortuito nanciscuntur. Praesentit aliquis hominem olfactu, ex longo interuallo; ac statim in reuulos anfractus & speluncas cofugit.

Διονύσου τὰ ὄργανα μυθηίστας ὄντα καὶ βλεῖναι καὶ θαρσύνων εἶνεκα. ὅτι ἀρχήσασιν τὴν Τείτωννα, καὶ τὰς ἑξῆς, Διονύσου σφισιν ἀφικέσθαι καὶ σάτε δὴ τὸ θεόν, καὶ τὴν Τείτων τῆ μάχῃ. Ὁ δὲ ἔτερος λόγος ἀξιοποδοῦν τὸ πρῶτον, πρῶτον τε δὲ δὴ τὸ εἶναι, ὅποσα ἐλαύνοντο ὅτι τὸ σκήμα τῶν εἰδῶν τὸ Τείτων ὅτι ἀρχήσασιν ὅ αὐτὸν καὶ τῶν πλοίων ἐς ὃ οἱ Ταναγραῖοι κρατῆρα οἴουσι αὐτῶν, καὶ δὴ αὐτίκα ἐρχεσθαι πρὸ τῶ ὄψεως, πίνοντα ὅ ἐρίσθαι καὶ πτωκῶρον. Ταναγραῖοι δὲ αὐτῶν σαυτα δὲ ποκῆσαι τὸ αὐχένα αὐτῶν. Ὅσα ἐστὶν αὐτῶν κεφαλῆ. Ὅτι ὁ μὲν δὲν, ὅτι τῶν ἑσπέρων Διονύσου νομισθῆναι αὐτὸν. Εἶδον δὲ καὶ ἄλλοι Τείτων Ρωμαίων θάυμασι μεγέθει τῶν χραῖσις ἀποδέοντα. Παρέχοντα Τείτωνες. ἔχουσιν ὅτι τῆ κεφαλῆ τὰ βαρῆα ἐπὶ τῆς λίμνης χραῖσις τειχῶν ὅσα αὐτῶν ἀποκρίνατο μίαι δελφῶν. Ὁ δὲ λοιπὸν σῶμα φολίδι λευκῶσιν ἔχουσι καὶ ῥίνα αὐτῶν, ὅσα τειχῶν καὶ ὀδόντας θηείας, τὰ δὲ ὄμμα καὶ γλαυκά, καὶ χεῖρες εἰσὶν αὐτίς λαι καὶ οἰσχεῖς ὅτις ὅτι θέμασιν ἐμφανῶν. ἑσπέρων καὶ τῶν γαστέρας αὐτῶν ποδῶν, ὅσα ὅτις δελφῶν ὅσα καὶ τῶν τῶν Αἰθιοπικῶν, ὅσα ὅτις ὅτι οἰομαζῶσι Ρινόκερος, ἐπὶ ἄκρῃ τῆ ῥίνας ἐν ἐκάστῃ χραῖσι ὅσα αὐτὸ ὅτις μέγα, ὅτι δὲ τῶν κεφαλῆ καὶ χραῖσις τῶν ὅσα. Καὶ τῶν ὅσα Παμόνων ἐς τὸ ἄλλο σῶμα ἀμφὶ τῶν ὅσα μάλιστ' εἰσὶ καὶ τῶν ὅσα λαις τῶν Ἰνδικῶν χραῖσις εἰκασμένους λεσιν. Ἔστι δὲ ἄλλη καλῶν ὅσα μὲν ἐλάφας καὶ καμήλας μέγας, καὶ τῶν Κελτῶν γῆ. θηείων δὲ ὅσα ὅσα ἀνιχνύσασιν καὶ πρῶτον ὅσα ἐστὶν ὅσα σαλείσι δὲ ἐς ἀγρῶν ἄλλων καὶ τιώποτε δαίμων ἀγρῶν. ὅσα ὅσα μὲν πον καὶ πολὺ ἐπὶ ἀπέχουσα, ὅσα φασί. καὶ δὲ ἐς φάραγγας καὶ ἀπήλας τῶν

quorum alterum Criophori, (id est Arietis) Promachi (hoc est Propugnatoris) alterum nuncupant: superioris quidem cognominis eam esse causam dicunt, quod pestilentiam Mercurius auerterit, circumlato in murorum ambitu ariete: ob eamque rem Mercurium Tanagrais Calamis fecit, arietem humeris portantem. Qui sane puberibus caeteris forma praestare iudicatus fuerit, is festo Mercurii die agnum humeris portans mutos circumambulat. Propugnatores vero Mercurium idcirco vocari aiunt, quod in uadentibus aliquando classe ex Euboea Tanagrum agrum Eretrienfibus, ephobos in pugnam eduxerit; & ipse etiam, uelut ephobus, strigili armatus, quae caeteris Euboeenses in fugam uerterit. In Promachi, portulacae arboris, (quae est Graecis andrachne) sub ea planta educatum Mercurium prodidere, reliquiae dedicatae sunt. Non procul theatrum, & porticum erexerunt. In eo sane Tanagraei praecipuam quandam praecunctis Graecis religionis rationem mihi habuisse uidentur, quod seorsum a profanis aedibus deorum templum aedificanda curarunt; in pura scilicet area, & ab hominum negotiationibus seiuncta. Corinthiae quidem, quae sola apud Tanagrum cantica fecit, in celebri urbis loco est monumentum: in gymnasio ipsa picta est, terna redimita: uictoriae illud insigne, quod Thebis carmine Pindarum uicerit. uicisse eam arbitror linguae causa. neque enim Dorica, ut Pindarus, cecinit; sed ea quam essent facile Aelenses percepturi.

Quod autem fuerit ea sui temporis foeminarum formosissima, non est difficile ex ipsius imagine conicere. Sunt Tanagrae gallinaceorum genera duo, pugnaes, & qui Merulae dicuntur. hi eadem sunt qua Lydorum aues magnitudine, colore coruo similes, palcaria & crista ad phenii similitudinem: notas habent candidas in rostri & caudae extrema parte, non utique magnas. Haec propemodum eorum forma est. In ea Boeotiae parte quae ad laeuam Euripo est, Messapius mons se attollit. Infra eum est maritima Boeotiorum urbs Anthedon. Nomen ei contigisse tradunt uel ab Anthedone Nympha, uel ab Anthane Neptuni filio, ex Alcyone Atlantis filia; quod is huius loci dominatu fuerit aliquando potitus. Est

Κελοφόρου καὶ ὁ Πέσμαχος καὶ ἐς τὴν ὑπὸ κλησίου λέγουσιν, ὡς ὁ σὶν ἀποβέβαι ἴσον λαιμώδη καὶ κελὸν ὀξευγκῶν, καὶ ἐπὶ τὸ το ποίησεν ἀγάλμα Ἐρμοῦ φέρον τῷ ὄμῳ. ὅς δ' αὖ ἐστὶ τῷ ἐφ κελῶν ὁ εἶδος κάλλιπος, οὗ τῆ ἰορτῆ παρίσιν ἐν κύκλῳ τῶ δέξασθαι τῷ ὄμῳ. Τὸν δὲ Ἐρ σοὶ τὸν Πέσμαχος, Ἐρετεῖων Εὐβοίας ἐς τὴν Ταναγραίαν χρό φήσους ἔξαγαγεῖν ἐπὶ τὴν μαχρ ἄτε ἔφησον, ἑλεγχθὲ ἀμειώμα ἐργάσασθαι τῷ Εὐβοέων Ἑπὴν. Κ Πέσμαχος τῷ ἱερῷ τῆς τε Αἰ πόλοισιν. Βαφίωαι δὲ ὑπὸ τῷ Ἐρμῷ τῶτων νομίζουσιν. Οὐ τ τροντε, καὶ πρὸς αὐτῶν σοὶ πα δέμοι Ταναγραῖοι νομίζουσιν ἐς λιστα δαχρῶσιν Ἐλλῶων, χω κίας σφίσι, χωεὶς ὅτ' αἰ ἱεραὶ ἕ καθαροὶ τε ἐστὶ καὶ ἐκπὸς αἰδε της δὲ ἡ μόνη δὴ ἐν Ταναγραίᾳ ἀσε, τῶτης ἐστὶ μὲν μῆμα ἐν πόλεως. ἐστὶ δὲ ἐν τῷ γυμν ταμία τὴν κεφαλῶν ἡ Κόρινθη τῆς νίκης εἶνεκα, ἡ Πίνδαρο κησεν ἐν Θήβαις. Φαίνεται δὲ μ ἀλέκτε τε εἶνεκα, ὅτι ἦδεν Δωεῖδι ὡς πρὸ Πίνδαρος, ἀλλ ἡσφ' ἐμελλον Αἰολῆς. καὶ ὅτι ἕ τε ἦδ καλλιπὴ ὁ εἶδος, εἰ πὶς ἐπ κμαίρεσθαι. Ἐστὶ δὲ καὶ γῆν δ αἰλεκρῶων, οἱ τε μάχομοι, κα καλούμεμοι. τῶτων τῷ κροτύ μὲν καὶ τῶς Λυδῶν ἐστὶν ὄρνιθα ἐμφερῆς κρέασι. κάλλαμα δὲ καὶ ἀμειώων μάλισα. λθκα μέγαλα ἐπὶ τε ἀκρῶ τῶ ραμφ κραεῖ χροσι πὰς ἕρεσι. ἔτοι μὲ π χροται ὁ εἶδος. Τῆς δὲ Βοιωτίας ἐφ τῆ Εὐεῖπυ Μεσάσιον ὄρεσ καὶ ὑπὸ αὐτῶ Βοιωτῶν ἐπὶ γα λισ ἐστὶν Αἰθηδών. γμῖσθαι ὅ τῆ μα οἱ μὲν ἀπὸ Αἰθηδῶνος νύμφη να διωκαθῶσαι λέγουσιν ἐν τῶθι νός τε παῖδα ἐν Ἀλκυόνης τ' Αἰ

Ἄνθηδονίους ἢ μάλισα που χῆ μέσον τῆ πόλεως, Καβείρων ἱερῶν, καὶ ἄλλοις παρὰ αὐτὸ ἔστι πλη-
 οῖον Διήμητρος καὶ τῆς παιδὸς καδὸς, καὶ ἄγαλ-
 μα λίθου ἀδύχου. Διονύσου τὸ ἱερὸν πεποιήται
 καὶ ἄγαλμα παρὰ τῆς πόλεως χῆ ὁ ἔστι τῆ Ἡ-
 κφρον. Ἐνταῦθα εἰσι μὲν παῖφοι τῆ Ἰφιμέ-
 δίας καὶ Ἀλωέως παιδῶν. ἤμερον δὲ σφισι
 τῆ βίβ τὴν τελευτήν ὑπὸ Ἀπόλλωνος χῆ 10
 πα αὐτὰ Ὀμηροῦ πεποιήκασι καὶ Πίνδαρος,
 ὡς ἔπι λέγει ὁ χρεῶν ἀδύχου οἱ Νάξου τῆ ὑ-
 παρ Πάρου κειμένη. Τῆτων τὸ δὲ ἔστι τῆ Ἀκ-
 ῖνδον μνήμαρα, καὶ ἔπι τῆ θαλάσση κα-
 λούμερον Γλαύκου πηδῆμα. ἔστι δὲ αὐτὸν ἀ-
 λία, καὶ ἔπι τῆς πόας ἔφαγε, δαίμονα ἐ-
 θαλάσση ἠρέσασα, καὶ αἰδέσθαι τὰ ἐσόμε-
 να ἐς τὸδε παρὰ ἔχον, οἱ τε ἄλλοι πῖσα ἠγνώ-
 ται, καὶ οἱ τὴν θαλάσσαν πλείοντες, πλῆ-
 σα αἰδέσθαι ἐς τὴν Γλαύκου μαδύχου χῆ
 ἔτος ἔκαστον λέγρουσι. Πίνδαρον δὲ καὶ Αἰχύ-
 λα πωθηνομήνοισ παρὰ Ἀθηδονίων, παρ
 μὲν οὐκ ἔπι πολὺ ἐπῆλθεν ἄσαι πα ἐς Γλαύ-
 κην· Αἰχύλα δὲ καὶ ἐς ποίησιν δράματος ἔξ-
 ἤρκασι. Θεβαίοις ἢ παρὰ τῆν πυλῶν ἔστι τῆν
 Περιπέδων καὶ ὁ Ἰολαῖς καλόμερον γυμνάσιον,
 καὶ σάδιον χῆ ταῦτα πα τε ἐς Ὀλυμπία· καὶ 30
 πα ἔπι Λαμείων γῆς χῶμα. ἐνταῦθα δεικνυ-
 ται καὶ ἠρώων Ἰολαῖς. τελευτήσασ ἢ ἐς Σαρ-
 διότι τε Ἰολαον αὐτὸν, καὶ Ἀθηνάων καὶ Θε-
 απέων τῆς σιωδραβότας, ὁμολογοῦσι καὶ οἱ
 Θεβαῖοι. Ὑπαρβαῖ πῖ τῆ σαδίου πα ἐς δὲ ἰα,
 δρόμος ἔπι πων, καὶ ἐς αὐτὰ Πίνδαρου μνή-
 μα ἔστι. Πίνδαρον δὲ ἠλικίαι ὄντα νεανίσκον,
 καὶ ἴοντα ἐς Θεσπιάς ἴερος ὡρα καύματος παρ 40
 μεσδῶσαν μάλισα ἠμέραν, κόπος καὶ ὑπνος
 ἀπ' αὐτῆ κατελάμβανεν. Ὀ μὲν δὲ ὡς εἶχε,
 κατὰ κλίνας βαρὰ ὑπὸ τῆς ὀδοῦ. μέλισ-
 σα δὲ αὐτὰ καθύδδιτι παρσιπέτον τὸ τε καὶ
 ἔπλασον παρὰ τῆ χίλη τῆ κηροῦ. Σοχῆ
 μὲν Πίνδαρον ποιεῖν ἄσμαρα ἔχρητο ποιῶτη.
 Εὐδοκίμοι ὡτα δὲ αὐτὸν ἦδὴ ἀπὸ πᾶσων τῶν
 Ἑλλάδα, ἐς πλέον δόξης ἦρεν ἢ Πυθια ἀφ- 50
 ποδῆ Δελφοῖς ὁπόσων ἀπῆρχοντο ἐπὶ Ἀπόλ-
 λωνι, μοῖραν καὶ Πίνδαρον τὴν ἴστω ἀπῶτον
 νέμν. Λέγεται ἢ καὶ ὀνειδέσθαι ὅτι αὐτὰ ἠμέ-
 ρασα. παρσῆκοντα ἐς γῆρας ἔπι τῆσασ ἢ Περσε-
 φόνη οἱ καθύδδιτι οὐκ ἔφασκεν ὑμνηθεῖσαι
 μόνη τῶν ὑπὸ Πίνδαρου· ποιήσῃ μὲν τοι καὶ ἐς αὐτὴν ἄσμα Πίνδαρον ἐλθόντα ἐς αὐτὴν.

apud Anthedonios medio maxime vr-
 bis loco Cabirorum templum: & ab eo
 proxime abest sacer Cereri lucus, cum
 Proserpinæ æde. Signum *deæ* è candi-
 do marmore. Liberi vero Patrī stem-
 plum cum simulacro fecerunt ante
 vrbis mœnia, quæ ad agrum interiorem
 iter est. Sunt eo in loco Iphimedæ &
 Aloëi filiorum sepulcra. fuisse ab A-
 polline interceptos in Naxo, quæ su-
 pra Paron est, Pindaro cum Homero
 conuenit: sed eorum sunt Anthedone
 monumenta. Est præterea ad mare lo-
 cus, quem Glauci saltum nuncupant.
 Piscatorem fuisse Glaucum, & repente
 herba *quadam* gustata inter maris deos
 receptū, & futura etiamnum prædica-
 re, cum alii credidere, tum præcipue
 nauiculatores multa quotannis de eius
 diuinatione memorant. quæ cum ab
 Anthedoniis Pindarus & Æschylus ac-
 cepissent, illi quidem curæ non fuit
 multa de Glaucō versibus suis manda-
 re, cum Æschylus totius fabulæ argu-
 mentum à Glaucō deduxisset. Apud
 Thebanos ad Prætidem portam, est
 quod Iolai vocatur gymnasium: & i-
 tem stadium, quale in Olympia, & in
 Lauriis, terræ scilicet agger. Ostendi-
 tur etiam eo in loco Iolai heroicum
 monumentum. E vita vero illum in Sar-
 dinia excessisse, simulq; ex Atheniensibus
 & Thespiensibus, qui cum eo illuc
 transmiserant, ipsi etiam Thebani con-
 fitentur. Stadium transgressis, ad dex-
 teram est Hippodromus, & in eo Pin-
 dari monumentum. Pindarum, cum
 esset *adhuc* adolescentulus, Thespias
 proficiscentem, per æstatem meridia-
 no calore fessum somnus *arctior* com-
 plexus est. Aduolarunt apes, quò pau-
 lulum de via diuerterat, & ad eius labia
 mel adueerunt. Hoc fuit carmina pan-
 gendi Pindaro initium. Cum vero iam
late per totam Græciam magna esset fa-
 mæ celebritate, ad summum gloriæ fa-
 stigium eundē euexit Pythiæ vox, qua
 Delphi iussi sunt, æquam omnium quæ
 Apollini deferrentur primitiarum par-
 tem Pindaro tribuere. Exacta iam æ-
 tate in somnis videre visus est adistere
 Persephonen, & queri, vnam se ex *o-*
mnibus diis non fuisse ipsius carmini-
 bus exornatā: verum vbi ad eā venisset,
 suum etiam ipsi hymnū esse facturum.